

Korku ve korkunun aşılması

Kilisemiz bugün, mür taşıyan kadınlarla beraber, İsa'nın ölü Bedeninin Çarmıhtan indirilip ona yaraşan şekilde defnedilmesini sağlayan Yusuf ve Nikodimos'u anmaktadır.

Yusuf Yahudiye'nin Aramatya bölgesindendi ve Yahudilerin Yüksek Kurul'un¹ bir üyesiydi (Markos 15,43). İncil yazarı Luka, Yusuf'u, iyi kalpli ve adil bir adam olarak nitelendirir. (Luka 23,50) Matta da Yusuf'un zengin olduğundan bahseder. O da İsa'nın öğrencilerindendi (Matta.27,57) ama Yahudilerden korktuğu için bunu saklıyordu. (Yuhanna 19,39) Mesih'in çarmıha gerilişinden sonra Aramatyalı Yusuf, hayranlık uyandıran bir cesaret göstererek Pilatus'a gitti ve ondan Mesih'i çarmıhtan indirip gömmek için izin istedi, (bkz. Markos. 15,43)

Kendisi de Yüksek Kurul'un bir üyesi olan Nikodimos, Mesih'in kutsal defin işinde, Yusuf'a yardıma koşmuştu. (Yuhanna 7,50) Nikodimos bir Ferisi ve Yahudilerin ileri gelenlerindendi. (Yuhanna 3:1) İsrail'in öğretmenlerinden (Yuhanna 3:10) ve çok nüfuzlu, zengin biriydi. Nikodimos Yüksek Kurul'un karşısında, birkaç gün önce, mahkum etmek istedikleri İsa'yı savunmuştu. (Yuhanna 7,50-52) İncil Yazarı Yuhanna bize bir gece İsa ile gizli bir görüşme yapan Nikodimos'un O'ndan Kutsal Vaftiz yoluyla ruhsal yeniden doğuşun gerekliliğini öğrendiğini bildirir. Fakat Yusuf gibi Nikodimos da aynı nedenle İsa'nın gizli bir öğrencisi olarak kalmıştı. Nikodimos, ancak İsa Mesih'in çarmıha gerilmesinden sonra, Yusuf'la birlikte, İsa'ya olan

¹ İsa döneminde Yahudilerin milli meclisi olan "Sanhedrin" diye bilinen yetmiş kişilik Yüksek Kurul, önemli kahinler, ileri gelenler ve din bilginlerinden oluşurdu. Başkahin Kurul'a başkanlık ederdi.

imanını açıkça gösterdi ve İsa'nın ölü Bedeninin kefenler ve mür ile sarmalanıp defnedilmesine yardımcı olmak için harekete geçti.

Yahudilerin korkusu, Mesih ve Elçileri zamanında Yahudi toplumunun tüm sınıflarında hüküm sürüyordu. Yahudi ileri gelenlerinden İsa'nın gizli öğrencisi olarak kalan sadece Yusuf ve Nikodimos değildi. İncil yazarı Yuhanna bize: "İleri gelenler arasında da Mesih'e inananların çok olduğunu ancak Ferisiler onları Sinagog'dan kovmasını diye bu inançlarını itiraf etmediklerini" bildirir. İnsanların övgüsünü Tanrı'nın övgüsüne tercih ettiler "(bkz. Yuhanna 12, 42-43). Ve sıradan halktan insanlar için de durum aynıydı "Yahudi ileri gelenlerinden korktukları için kimse açıkça İsa hakkında konuşmuyordu". (Yuhanna 7,13).

Bu türden bir korku, Hristiyanlar arasında bugün de çeşitli biçimlerde ortaya çıkar. Özellikle gençler arasında. Bir Hristiyan, herkesin, "paslanmış fikirler" olarak nitelediği İncil'in ebedi hakikatleriyle zıt yeni fikirlerle dolu -güya-ilerici gibi görünmek istediği bir ortamda bulunursa, çekinir. İlkeleriyle zıt olarak söylenen şeylerle aynı fikirde olmayabilir ancak bunu açıkça söyleyecek cesareti yoktur çünkü çevresi tarafından "gerici" ya da "eski kafalı " olarak nitelenmekten korkar. Sahip oldukları Hristiyan ahlaki ilkeler yüzünden çevrelerinin onları "geri kalmış" olarak nitelendirme ihtimali bu insanları korkudan titretir, bu ironi onları mahveder, buna dayanamazlar. Bunun sonucunda, zararlı şeyler yapar, ahlaki engelleri olmadan eğlenen, davranan ve yaşayan insanların davranışlarını taklit ederler. Başlarda vicdanları onları denetliyor olabilir, yaptıklarının Hristiyan ilkelerine ters olmasına itiraz edebilir. Ancak vicdanın bu sesini, şu argümanla boğarlar: bugün herkes böyle yapıyor, ben bir istisna teşkil ediyorum olamam. Yeni çağ, yeni adetler! Büyük annelerimizin yaşam tarzına geri dönemeyiz! Bu ve benzeri söylemlerle kendi Hristiyan ilkelerinin ihanetine mazeret bulmaya çalışırlar, ancak bu hareketlerin sonuçları genellikle ölümcüldür.

Kutsal Ruh'tan ilham almış, ulusların Elçisi Pavlos bize seslenir: Tanrı'dan uzak yaşayan bu dünyanın zihniyetine uymayın, müminin yeni ve iyi düşünce tarzını edinerek, sürekli değişin. Bu şekilde, Tanrı'nın iradesinin ne olduğunu, Tanrı için iyi ve makbul ve mükemmel olanı ayırt edebileceksiniz. (Romalılar 12,2).

Tanrı'nın aydınlanmasıyla, başkalarının gözlerini açabilir, gelişme, çağdaşlaşma ve yeni fikirler olarak gördüklerinin hiç de yeni bir yaşam tarzı olmadığını anlamalarını sağlayabiliriz! Mesih dünyaya

gelip hakikati ve yeni yaşam tarzının yolunu öğretmeden önce, insanlar bu şekilde yaşıyorlardı. Modern insanı köleleştiren tutkular, Elçi Pavlus zamanında da hüküm sürüyordu. Pavlos, Romalılara mektubunun birinci bölümünde, 21-32 ayetlerinde, bunları dile getirir ve kınar. Bu nedenle Ortodoks Hristiyanlar olarak Tanrı'ya uzak insanların gerileyişini gelişme olarak kabul etmeyelim, buna katlanmayalım. Bilinen uluslararası kuruluşlar tarafından yürütülen, İncil'in ilkelerini reddeden propagandanın kurbanları olmayalım! Bütün bunlarla toplumumuzu ne hale düşürdüklerini görmüyor muyuz? Yaşadığımız toplumda kim halinden memnun?

Bir Hristiyan, sosyal çevresinin onu Hristiyan ilkeleri yüzünden reddedeceğinden korkacağına, tam tersine, yaşadığı çevrede, sözleriyle ve hayat tarzıyla, bir Hristiyan olarak varlığını hissedilir kılmalıdır. Yönlerini kaybetmiş insanların bugün Mesih'in ışığına ihtiyaçları vardır. Topluma yayılan ahlaki çürümenin bugün "dünyanın tuzu" olan gerçek Hristiyanlara ihtiyacı vardır. Hristiyanlar tuzlarını kaybedip gitgide çürüyen toplumlarını koruyamazlarsa vay halimize.

Küçük Asya ve Avrupa'da Mesih'in İncil'ini ilk duyuran Elçi Pavlos'un cesur sesi ruhumuzda çınlasın: "Tanrı'nın verdiği ruh korkaklık ruhu değil güç, sevgi ve sağduyu ruhudur (2.Timot. 1,7). Rabbimizin sesi ise: "Dünya size acı çektirecek ama sizin cesaretiniz olsun, çünkü ben dünyayı yendim" diyor. (Yuhanna 16,33)

Pisidia Metropoliti Sotirios Trampas

